

Az elt?nt államférfiak nyomában

2023 január 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ha hagyjuk, ha engedjük. Ne tegyük!

A mai kor tapasztalata, hogy er?tlen, sémákban beszél? („minden szó mástól eltanult” – énekelte Cseh Tamás), egyforma, fantáziátlan politikusok kóválygognak Európában, az unió vezet? testületeiben, a nyugati világban.

Eredeti ötletek híján dadognak, hebegnek-habognak, folyamatosan ellentmondanak saját maguknak is (lásd például Josep Borrell uniós külügyi f?képvisel? változó nyilatkozatait a szankciókról vagy most épp Guy Verhofstadt „pálfordulását”), akkor, amikor a legnagyobb krízisek sújtják a világot, kezdve az orosz–ukrán háborútól az energiaválságon, a migráción keresztül a hagyományos nemi identitások elbizonytalanításáig.

Vagyis amikor a legnagyobb szükség lenne olyan lépték? államférfiakra, mint egykor Margaret Thatcher, Giscard d’Estaing, Jacques Chirac vagy a baloldalról Francois Mitterrand, Felipe González, Helmut Schmidt, kicsit korábbról De Gaulle vagy Bruno Kreisky, illetve Willy Brandt.

Nem a szívem csücske Victor Ponta volt román miniszterelnök, de épp ? mondott ki egy lényeges dolgot még tavaly. Azt mondta, hogy Európában egy zseniális terv alapján tüntették el az igazi vezet?ket, s helyette tudatosan hivatalnokokat neveltek ki, helyeztek uniós pozíciókba.

Ponta javára írom – piros pont neki! –, hogy hozzátette: az olyanokat, mint Orbán Viktor, fekete báránynak kiáltják ki. Azt már én teszem hozzá: azért fekete bárányok a f?sodor szemében, mert Orbán Viktor és még néhány – f?leg lengyel és más közép-európai – kivételes ember megmaradt politikusnak, államférfinak, aki a nemzetét szolgálja, képviseli, védi, s nem kiszolgálója a globális elitnek.

De hol kezd?dött ez a folyamat, mik azok a mozgatórugók, amelyek a háttérben meghúzódnak?

Az igazi ok: a piacot és a pénzügyeket irányító elit a XX. század végére, a XXI. század elejére elveszítette nemzeti jellegét, globálissá vált, s ereje ma már akkora, hogy a nemzetállamoknál nagyobbnak érzi magát, s feljogosítottnak arra, hogy ? diktáljon az államoknak, vagyis a választott politikusoknak, s nem fordítva, ami a természetes állapot volt valaha, még a XX. század második felében is.

Világunk azonban gyökeresen megváltozott, és változik tovább. Az állam–piac–társadalom három f? szférájának egyensúlya megbomlott, és vészes mértékben a globalizálódott piac kezébe került, kerül át a hatalom. Ez pedig azt jelenti, hogy a XXI. században átalakul a hatalom megszokott szerkezete, súlypontja. És ezzel számolnia kell mindenkinek, aki nem akar úgy meghalni, hogy nem érti annak a világnak a m?ködését, amelyben él és élt.

Régre nyúlik vissza a piac azon törekvése, hogy az állam és a társadalom fölé kerekedjen, és uralma alá vonja ezeket a szférákat saját magánérdekei céljából. Az elmúlt mintegy 140 év során persze több változás következett be a triász (piac–állam–társadalom) bels? küzdelmeiben, ám a nyolcvanas–kilencvenes évek periódusa, úgy t?nik, alapvet? fordulatot hozott. Ennek következménye, hogy a hagyományos politikus elt?nik a színr?l, helyét bürokraták, hivatalnokok, a globális pénzügyi elit parancsait végrehajtó önállótlan „hasznos idióták” veszik át.

A döbbenet az, hogy a piac – vagyis a gazdaság – uralkodó pozícióba kerülésének igényét mint egyfajta korszellemet (Zeitgeist) már Oswald Spengler, A Nyugat alkonya cím? klasszikus, manapság sokat idézett szerz?je is érzékelte a harmincas évek közepén.

A döntés évei cím? m?vében pedig így ír: „Az állami f?hatalom hanyatlásának legkomolyabban veend? tünetei közé tartozik az a tény, hogy a XIX. század folyamán uralkodó lett az a benyomás, hogy a gazdaság fontosabb, mint a politika […]. A politikai hatalomra nemcsak úgy tekintenek, mint a közélet egyik elemére, melynek legels? – ha nem épp egyetlen – feladata a gazdaság szolgálata, hanem azt várják el t?le, hogy teljességgel alkalmazkodjon a gazdaság kívánalmaihoz és nézeteihez; végül pedig azt is elvárják, hogy a gazdasági vezet?k irányítsák. S ez is széles területen megtörtént már; hogy milyen sikerrel, korunk történelme tanítja.”

Ugyanakkor Spengler el is határolódik ett?l a korszellemt?l. Rezignáltan jegyzi meg: „Manapság […] az a helyzet,

hogy a vezet? államférfiak jelentéktelensége miatt – akik egyébként nagyrészt maguk is érdekeltek a magánüzletben – a gazdaság irányadóan szól bele a döntésekbe.” Nem is tudom, vajon ha Spenglernek ma kellene err?l írnia, vajon változtatna-e egy sort is a fentieken?

Ennek következtében az elmúlt húsz-harminc, de különösen az utóbbi tíz-tizenöt évben kialakult egy olyan f?sodratú beszéd- és gondolkodásmód a nyugati közéletben, a pártok és a kormányok viszonylatában, amelyek hasonló panelekre, sémákra, s hasonló fogalmak használatára épülnek.

Nevezhetjük ezt liberális, balliberális ideológiának, nevezhetjük neoliberális vagy globalista eszmerendszernek vagy politikailag korrekt beszédmódnak is, de tény, hogy ennek uralkodóvá válása nemcsak az egyes országok politikai életében figyelhet? meg, hanem a nemzetközi, nemzetek feletti szervezeteknél; talán ezek esetében még hatványozottabban.

Gondolok itt például az Európai Unión belül az Európai Parlamentre vagy az Európai Bizottságra, de ugyanez jelenik meg az ENSZ egyes fórumain, a G7-ek vagy G20-ak rendezvényein, hogy olyan globalista testületekr?l már ne is beszéljek, mint a Világgazdasági Fórum vagy a Külkapcsolatok Tanácsa – hogy csak néhány példát említsek.

Azt tapasztaljuk, hogy az országok politikai vezet?i, elitjei tehetetlenül állnak a kihívásokkal szemben, s egyre inkább valamilyen fels?bb, nemzetállamok feletti szervezetekt?l, vagy éppenséggel a technokráciától, civil szervezetekt?l, NGO-któl, de leginkább a globális pénzügyi és piaci szervezetekt?l – mint például az IMF, a Világbank vagy az Európai Központi Bank – várják a megoldásokat. Éppen ezért kell megbecsülnünk és magasra értékelnünk azt a tényt, hogy a magyar kormányt olyan politikusok alkotják, akik Orbán Viktorral az élen képesek ellenállni ennek a globális átalakulásnak.

Sajnos azonban a mai politikusgeneráció dönt? többségét immáron a következ? vonások határozzák meg: egyre inkább hivatalnokokká, ügyintéz?kké válnak, tevékenységükben nem a kreativitás dominál, hanem a bürokratikus szemléletmód, eljárásaik egyre kevésbé emlékeztetnek a korábban értelemben vett politikai vezet?kre.

gyre inkább megsz?nik a különbség az úgynevezett bal-, illetve jobboldali középpártok között. Egyre kevésbé lehet különbséget tenni egy liberális, szociáldemokrata vagy konzervatív-kereszténydemokrata politikus vagy képvisel? között, ami különösen er?sen megfigyelhet? az unió parlamentjében, többek között a néppárti képvisel?k többségének álláspontjai és a baloldali, liberális álláspontok között alig-alig mutatkozik érdemi eltérés, alternatíva. (A korrupcióban való érintettség is meglep?en „demokratikus” – hogy az Európai Parlamentben kialakult botrányra utaljak.)

Jellemz?vé vált a globalista szemléletmód. Az egyes országok vezet?i a nemzetközi fórumokon, testületekben a nemzetek feletti megoldásokat preferálják, igyekeznek a globalista szervezetek szemléletmódja alapján kialakítani a véleményüket olyan kérdésekben például, mint a tömeges és illegális migráció, az orosz–ukrán háború és a szankciók kérdése, az LMBTQ-csoportok és a genderideológia támogatása vagy éppen a globális felmelegedés téziséhez kapcsolódó karbonsemlegesség felé tett lépések feltétel nélküli támogatása stb.

Mindezek mögött az áll, hogy a fiatal politikusok nemzedékéb?l egyre többen végeznek el olyan el?készít? tanfolyamokat, amelyeket globális és globalista intézmények szerveznek, ilyen például a Világgazdasági Fórum által évente m?ködtetetett Young Global Leaders-program. Utóbbi programok azt segítik el?, hogy az új politikusnak nevezett, de valójában már valami más min?séget képvisel? elitcsoportok egyformán lássák a világot, és egyforma döntésekre jussanak a különböz? témákban, melyek céljukban megegyeznek a globális intézmények által elvárt célokkal.

Igen, megszületett egy más kor. De ez cseppet sem jobb az el?z?nél, ellenkez?leg. Veszélyes és kiábrándító, mert a demokráciát és a nemzeti identitást csírájában fojtja el. Ha hagyjuk, ha engedjük. Ne tegyük!

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

Borítókép: Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke (j) tréfálkozik Guy Verhofstadttal, az Európai Parlament liberális frakciójának (ALDE) vezet?jével az Európai Parlament ülésén Strasbourgban 2018. február 6-án. (Forrás: MTI/EPA/Patrick Seeger)

www.magyarnemzet.hu

Ajánló